

Spm. nr. S 2380

Til arbejdsministeren (17/8 95) af:

Annette Just (FP):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre overholdelse af den nationale lovgivning og de internationale aftaler om organisationsfrihed (herunder ILO-konventionen nr. 87, artikel 11., og nr. 98, artikel 2.), som Danmark har underskrevet og ratificeret, når selv små arbejdsgivere som Sindal Taxi bliver udsat for strejke og blokade af SiD, fordi SiD vil tvinge en arbejdsgiver til en bestemt organisationsform?«

Begrundelse

Med henvisning til artikler i Vendsyssel Tiden-
de søndag den 13. august ses det tydeligt, at det hverken er medarbejder eller arbejdsgiver, der ønsker ændringer, men kun SiD af principielle grunde.

Svar (25/8 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Så vidt jeg forstår sagen, er der tale om, at SiD ønsker, at arbejdsgiveren skal indgå overenskomst. Kollektive kampskridt anvendes løbende på områder, hvor der ikke er indgået overenskomst, med henblik på at opnå en sådan. Arbejdsretten afgør lovligheden af anvendelse af kollektive kampskridt i sådanne tilfælde, jf. arbejdsretslovens § 9, stk. 1, nr. 5. Det kræves blandt andet, at man forfølger et lovligt formål og har en rimelig faglig interesse heri.

ILO-konventionen nr. 87, artikel 11, beskytter selve retten til at organisere sig, men den beskytter ikke mod strejke eller blokade for at få arbejdsgiveren til at indgå en overenskomst, der ofte er et lovligt kampskridt.

ILO-konvention nr. 98, artikel 2, sikrer retten til at oprette og drive selvstændige arbejdsgiver- og arbejdstagerforeninger. Formålet med bestemmelsen er at sikre organisationernes uafhængighed, så man f.eks. ikke kommer i den situation, at en arbejdsgiverforening kontrollerer en arbejdstagerforening og derved gør forhandlingsretten illusorisk. Artiklen regulerer forholdet mellem organisationer og ikke mellem organisationer og individer.

Spm. nr. S 2474

Til arbejdsministeren (24/8 95) af:

Annette Just (FP):

»Vil ministeren i fortsættelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 2379 oplyse, hvordan ministeren kan tro, at Arbejdsretten vil kunne træffe en fair og upartisk afgørelse, når de frie arbejdsgiver- og fagforeninger ikke er repræsenteret i Arbejdsretten?«

Svar (4/9 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Ved behandlingen af en arbejdsretssag deltager en retsformand samt fra henholdsvis arbejdsgiver- og lønmodtagerside tre ordinære dommere. Disse udpeges fra sag til sag blandt de på forhånd valgte ordinære dommere og disses suppleanter (i alt 20 fra hver side) samt blandt rettens formand og næstformænd og disses suppleanter. De sidste skal opfylde de almindelige betingelser for at være dommer og er for tiden i praksis dommere i Højesteret. Alle dommere er valgt for 3 år ad gangen.

Såfremt der i den enkelte sag rejses spørgsmål om en dommers inhabilitet, tager Arbejdsretten på sædvanlig måde stilling til, om vedkommende bør vige sit sæde.

Da Folketinget vedtog arbejdsretsloven i 1973, skete det efter en indgående diskussion om, hvorvidt der skulle være mulighed for at udpege dommere til den enkelte sag, når den ene eller begge parter står uden for de organisationer, der vælger Arbejdsrettens dommere. Blandt de synspunkter, som førte til, at man ikke gik ind for en sådan ordning, skal nævnes, at man henviste til, hvordan Sø- og Handelsretten og domsmandsretterne er sammensat, og til, at en accept af tanken om ad hoc-dommere ville berøve Arbejdsretten karakteren af en egentlig ret, hvilket begreb forudsætter, at der til retten er knyttet en fast stab af dommere.

Efter min opfattelse har Arbejdsretten de nødvendige muligheder for i praksis at sikre sig mod, at der opstår inhabilitet i den enkelte sag.